

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/29/2018
Identifikačné číslo spisu:	8114011056
Dátum vydania rozhodnutia:	04.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8114011056.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na verejnom zasadnutí konanom 4. júla 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Bc. V. O. pre pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1 Trestného zákona o dovolaní obvineného Bc. V. O. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/42/2016 z 21. marca 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/42/2016 z 21. marca 2017 bol, v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku,

porušený zákon

v ustanoveniach § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 145 ods. 1 Trestného zákona

v neprospech obvineného Bc. V. O..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/42/2016 z 21. marca 2017 a zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje Krajskému súdu v Prešove, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku

obv. Bc. V. O., nar. XX. L. XXXX v X., trvale bytom X., ul. A. č. XXXX/X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice

b e r i e d o v ä z b y z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Lehota väzby začína plynúť dňa 4. júla 2018 o 09.30 hod., a obvinený ju vykoná v Ústave na výkon väzby v Prešove.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného väzbu nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 1T/100/2014 z 13. septembra 2016 bol obvinený Bc. V. O. uznaný za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona pre skutok, že

dňa 1. 3. 2014 v čase okolo 02.50 hod. v Prešove na Námestí mieru č. 1, na terase herne s barom, ktorej prevádzkovateľom je spoločnosť B., s.r.o. so sídlom X., Z. mieru č. 1, IČO: XXX XX XXX, v stave stredne ťažkej až ťažkej opitosti a po predchádzajúcom verbálnom a fyzickom konflikte s X. F., z bezprostrednej blízkosti jedenkrát na tohto vystrelil zo zbrane zn. U. XX U v. č. Q (preukaz zbrane BA XXXXXX na skupinu „A, E“, vydaný 18.12.2013 OR PZ Prešov), ktorú mal v tom čase pri sebe a to na základe zbrojného preukazu č. AA XXXXXX, vydaného na skupiny „A, E, F“ dňa 18.12.2013 OR PZ Prešov, s dobou platnosti do 25.1.2023, na čo X. F. chrbtom padol na podlahu terasy, čím mu takto svojím konaním spôsobil strelné poranenie a to priestrel krku a hrudníka, s poranením pažeráka, priedušnice, 7. krčného stavca, 1. hrudníkového stavca s poranením miechy, s bezprostredným ohrozením života a ochrnutím dolných končatín so stratou citlivosti v rozsahu od 3. hrudníkového stavca smerom k nohám.

Za to mu bol uložený podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Zároveň bol obvinenému uložený trest prepadnutia veci samonabíjacej pištole zn. U. XX, U. 4, v. č. Q a uložená mu povinnosť na náhradu škody poškodenému X. F. vo výške 28.328,- Eur a poškodenej R. zdravotná poisťovňa a. s. B. vo výške 10.942,48,- Eur. So zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený X. F. odkázaný na civilný proces.

Okresný súd postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obvineného Bc. V. O. oslobodil spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona pre skutok, že

1.3 2014 v čase okolo 02.50 hod., v Prešove na Námestí mieru č. 1, na terase herne s barom, ktorej prevádzkovateľom je spoločnosť B., s.r.o., so sídlom X., Z. mieru č. 1, D.: XXX XX XXX, v stave stredne ťažkej až ťažkej opitosti a po postrelení X. F., došlo k fyzickému konfliktu medzi ním a J. Q., ktorý sa V. O. snažil zabrániť v ďalšom útoku, a podarilo sa mu dostať V. O. na zem, pričom spolu zápasili, na čo V. O. počas tohto zápasu so strelnou zbraňou v ruke, túto vytácal smerom na J. Q. a kričal, že ho zabije,

nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Krajský súd v Prešove na podklade odvolania podaného prokurátorom i obvineným, rozsudkom sp. zn. 5To/42/2016 z 21. marca 2017 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku tak, že zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 1T/100/2014 z 13. septembra 2016 vo výroku, ktorým bol Bc. V. O. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona vo výroku o treste a o náhrade škody.

Krajský súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného Bc. V. O. uznal za vinného zo spáchania pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1 Trestného zákona pre skutok, že

- dňa 1.3.2014 v čase okolo 02.50 hod. v Prešove na Námestí mieru č. 1, na terase herne s barom, ktorej prevádzkovateľom je spoločnosť B., s.r.o. so sídlom X., Z. mieru č. 1, D.: XXX XX XXX, v stave stredne ťažkej až ťažkej opitosti a po predchádzajúcom verbálnom a fyzickom konflikte s X. F., zo vzdialenosti 30 - 120 cm na tohto vystrelil z legálne držanej zbrane zn. U. XX, U v. č. Q na čo X. F. chrbtom padol na podlahu terasy, čím mu takto svojím konaním spôsobil strelné poranenie a to priestrel krku a hrudníka, s poranením pažeráka, priedušnice, 7. krčného stavca, 1. hrudníkového stavca s poranením miechy, s bezprostredným ohrozením života a ochrnutím dolných končatín so stratou citlivosti od 3. hrudníkového stavca smerom k nohám.

Za spáchanie pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy bol obvinenému uložený podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov.

Postupom podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona krajský súd zaradil menovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, obvinenému bol uložený trest prepadnutia vecí samonabíjacej pištole zn. U. XX, U. 4, v. č. Q a zároveň podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Krajský súd podľa § 287 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť na náhradu škody poškodenému X. F. vo výške 28.328,- Eur a poškodenej R. zdravotná poisťovňa a. s. B. vo výške 10.942,48,- Eur. So zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený X. F. odkázaný na civilný proces.

Krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného V. O. ako nedôvodné.

+ + +

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/42/2016 z 21. marca 2017 podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní uviedol:

„Súd založil rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení, keď neaplikoval § 25 Trestného zákona. Podľa ustanovenia § 25 odsek 1 Trestného zákona, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci túto na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom. Podľa ustanovenia § 25 odsek 2 Trestného zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka, alebo k osobe obrancu. Podľa ustanovenia § 25 odsek 3 Trestného zákona ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia. Podľa ustanovenia § 25 odsek 4 Trestného zákona, ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti, ak omyl spočíva v nedbanlivosti. Je potrebné uviesť, ako senát Krajského súdu v Prešove fabuluje nepreukázané skutočnosti a namiesto zásady v pochybnostiach v prospech obvineného používa zásadu v pochybnostiach v neprospech obvineného. Krajský súd v Prešove selektívne a účelovo na jednej strane verí mojim tvrdeniam o mieste strelby, stanovíšti poškodeného, na strane druhej neverí mnou uvádzaným okolnostiam o priebehu útoku a priebehu strelby. Bez povšimnutia súdu ostali všetky moje ostatné (okrem tváre), vyššie uvedené zraneniach iných častí tela, ktoré celkom evidentne nemohli vzniknúť pri fackách a rovnako poškodenia vytvorené ťahom na vetrovke poškodeného X. F., na koženej bunde Q. Q., mojich nohaviciach, ktoré konštatoval znalec D.. P. X., ktoré takisto nemohli vzniknúť pri fackách. Napokon aj vysunutie zásobníka zo zbrane pred strelbou, ku ktorému muselo dôjsť pri neštandardnej manipulácii so zbraňou,

napríklad zápase o ňu potvrdzuje útok. Znalec Ing. P. sa domnieva, že k vypadnutiu mohlo dôjsť, keď som tasil zbraň z puzdra a neodborne som sa pri tom dotkol poistky. Tento názor, domnienka, nie tvrdenie znalca je z technického hľadiska absolútne vylúčená. Pri vyťahovaní zbrane z puzdra nemôže dôjsť k vysunutiu zásobníka zo zbrane náhodným stlačením záchytu zásobníka, jednak z dôvodu umiestnenia tohto záchytu a tiež z dôvodu, že jeho stlačenie vyžaduje cielený, vysoký tlak, ktorý nie je možné vyvinúť náhodne. Domnienka znalca vyvracia jeho vlastný posudok, v ktorom na obrázku číslo 12 a 13 vidno, že záchyt zásobníka je skrytý pod puzdrom, a pri vyťahovaní zbrane tak s ním nemožno manipulovať. Vylúčená je táto domnienka o to viac, že odvolací súd o mne opakovane konštatuje, že som skúsený strelec, mám skúsenosti zo zbraňami. Z vyššie uvedeného bez pochybností vyplýva, že k vypadnutiu zásobníka došlo pred výstrelom a to buď pri manipulácii so zbraňou, tým kto nie je skúsený, technicky nepozná zbraň, čo u mňa neprichádza do úvahy alebo pri prudkom zápase o zbraň pred výstrelom, tak ako to tvrdím ja. Iný technický záver nie je možný. Rovnako krajský súd postupoval pri tvrdeniach o vylúčení silných opakovaných úderov päst'ou, silných kopov do hrudníka a tváre. Krajský súd tiež uvádza, že bol vylúčený i otras mozgu, pretože k silnému úderu do hlavy nedošlo. Znalci však otras mozgu nevylúčili, len uviedli (str. 60 posudku), že sa k nemu nie je možné vyjadriť, resp. ho hodnotiť. Tvrdenie súdu preto nie je možné nazvať inak ako výmysel nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní. Ja som sa útoku bránil, pokúsil som sa aj z miesta ujsť, avšak X. F. mi podrazil nohy, v dôsledku čoho som spadol na kolená. Znalci znaleckej organizácie G..Q.. - D. G. F. M., s.r.o. konštatovali, že v prípade môjho pomliaždenia pravého predlaktia môže ísť o obranné poranenie (str. 60 posudku) a taktiež uviedli, že moje tvrdenia o útoku a podrazení nôh nie sú v rozpore s mnou utrpenými poraneniami tela a náraz na kolená so vznikom odreniny je možné pripustiť (str. 60, 61 posudku). Krajský súd v Prešove v odôvodnení rozsudku konštatuje, že k útoku na moju osobu došlo, bez akéhokoľvek reálneho základu, súd však fabuluje, že v čase streľby už netrval, dokonca podľa neho ani nehrozil. Krajský súd v Prešove uvádza, že vzdialenosť ústia hlavne od poškodeného, skutočnosť, že obžalovaný držal zbraň v napriamenej ruke, poloha poškodeného, v ktorej sa mal nachádzať v čase výstrelu, smer streľby zdola nahor a rozsah zistených poranení u obžalovaného nepoukazujú na priamo hroziaci útok zo strany poškodeného na obžalovaného. Opätovne sa jedná o fabulácie nepreukázaných skutočností a aplikáciu zásady v pochybnostiach v neprospech obvineného namiesto zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Priebeh a predovšetkým začiatok, trvanie, koniec útoku je v zásade možné objasniť len svedeckými výpoveďami. Ak niet inej výpovede, ktorá by objasňovala priebeh a trvanie útoku okrem mojej, kde ja tvrdím, že útok trval po celý čas, nemôže si súd vytvoriť vlastnú verziu, ale je povinný použiť verziu najpriaznivejšiu a tou je, že útok v čase streľby trval. Smer streľby zdola nahor má podľa Krajského súdu rovnako preukazovať, že útok priamo nehrozil, čo však súd opäť zámerne nijako nerozvádza, neuvádza, prečo smer streľby vylučuje priamo hroziaci útok. Napokon súd uvádza ako dôvod, pre ktorý útok priamo nehrozil, rozsah zistených poranení u mňa. Toto tvrdenie nie je opäť možné nazvať inak ako absurdný nezmysel, pretože to aké zranenia som utrpel nijako nesúvisí s tým, či útok v čase streľby trval a hrozil, alebo nie. Krajský súd v Prešove rovnako ako Okresný súd Prešov vo vzťahu k neprimeranosti nutnej obrany, uvádzal len, že sa stotožňuje so záverom konajúceho súdu, že som nekonal v nutnej obrane, pretože moja obrana bola zjavne neprimeraná útoku, najmä jeho spôsobu, keď voči mne nebola použitá zbraň. Súd ani jedného stupňa bližšie nerozvádza, akými úvahami sa pri tomto konštatovaní riadil a ako posúdil jednotlivé kritériá primeranosti nutnej obrany. Záver súdov oboch stupňov konštatujúci neprimeranosť nutnej obrany len z dôvodu použitia zbrane je v rozpore s ustanovením § 25 Trestného zákona, ako aj judikatúrou súdov. Z hľadiska spôsobu použitia prostriedku obrany je potrebné uviesť, že samotný Krajský súd v Prešove na strane 15 rozsudku konštatuje, že sa dokazovaním nepodarilo objektívne preukázať, na ktorú časť tela som zamieril zbraňou a nebolo ani ustálené, či poškodený stál bez pohybu, alebo bol v pohybe a na strane 16 rozsudku uvádza, že uzavrel, že poškodený nebol v statickej polohe a preto k strelnému poraneniu mohlo dôjsť aj v inej časti tela, ako na ktorú bola zbraň namierená (napr. zbraň mohla byť namierená na rameno ruky). Z uvedeného vyplýva, že súd nemal preukázaný spôsob použitia zbrane, pretože tak ako je zásadný rozdiel medzi tým, či sa nožom bodne do lýtko alebo do srdca, je rozdiel spočívajúci v spôsobe nutnej obrany to, či strelnú zbraň obranca vôbec namieri, či ju namieri na lýtko alebo na hrud' útočníka, či je strelec v pohybe, či je poškodený v pohybe, či strelca niekto postrčí, udrie mu do ruky. Strelec totiž môže vystreliť varovný výstrel do vzduchu, prípadne mieriť na inú časť tela ako napokon vzhľadom na okolnosti streľby zasiahne. Súd mohol vychádzať pri posudzovaní okolností streľby len z mojej výpovede, preto ak súd

konštatuje takúto verziu, túto si sám vymyslel, pretože ako súd uvádza, vypovedali všetci tam prítomní, pričom poškodený X. F. si na udalosti pred skutkom nepamätá a svedok Q. bol pod vplyvom alkoholu, čo malo vplyv na uchovanie si prežitých udalostí v pamäti. Súd opäť aplikoval svoju vlastnú zásadu v pochybnostiach v neprospech obvineného, keď uvádza, že uzavrel pre mňa najpriaznivejšie verziu, t. j., že obžalovaný strieľal na poškodeného, ktorý nebol v statickej polohe, čomu zodpovedá aj predchádzajúci konflikt a preto k strelnému poraneniu mohlo dôjsť aj v inej časti tela, ako na ktorú bola zbraň namierená. Je potrebné uviesť, že nebolo preukázané ani to, že som zbraňou zamieril, pretože ako samotný súd uvádza na strane 15, okolnosti streľby sa už objasniť nedajú, pretože ku skutku už vypovedal všetci tam prítomní, pričom poškodený X. F. si na udalosti pred skutkom nepamätá a svedok Q. bol pod vplyvom alkoholu, čo malo vplyv na uchovanie si prežitých udalostí v pamäti. Na posúdenie otázky zamierenia má vplyv nielen pohyb poškodeného, ale aj pohyb streľca a vonkajšie vplyvy na osobu streľca. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že útok voči mne bol intenzívny, bol vedený dvomi útočníkmi súčasne, pričom z mojich zistených zranení vyplýva, že útok smeroval na životne dôležitý orgán, moju hlavu, kedy mi hrozila ťažká ujma na zdraví, v prípade krvácania do mozgu aj smrť. Hlava je pri útoku údermi alebo kopmi najzraniteľnejší orgán, na žiadnom inom mieste tela nie je možné údermi a kopmi spôsobiť ťažšie zranenia. Zároveň útok na hlavu môže spôsobiť aj otras mozgu, stratu vedomia, kedy by som sa už nevedel vôbec brániť. Takýto spôsob útoku na moju osobu legitimizuje použitie razantnejšej obrany a zároveň odôvodňuje včasnosť obrany. So zreteľom na útok dvoch, podstatne vyšších a fyzicky zdatnejších osôb, bitkárov, smerovanie útoku na moju hlavu ako životne dôležitý orgán, útok na odľahlom mieste, bez prítomnosti ďalších osôb, bez pohybu osôb, čas útoku o 2.50 hod., môj stav stredne ťažkej opitosti, môj menší vzrast, išlo o nutnú obranu, pretože bola primeraná útoku. Súd založil rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení, keď aplikoval ustanovenie § 15 písmeno a) a ustanovenie § 145 odsek 1 Trestného zákona.

Odvolačný súd na rozdiel od súdu prvého stupňa skutok právne kvalifikoval ako pokus vraždy, s odôvodnením, že som konal v nepriamom úmysle. Je zrejmé, že ja som nemal v úmysle nikomu ublížiť, nieto niekoho zabiť, na rozdiel od J. Q. a X. F.. Na základe vyššie uvedeného žiadam, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní veci vyhovel môjmu dovolaniu, a

I. Podľa ustanovenia § 386 odsek 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona v môj neprospech v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku opiera, a to najmä v ustanovení § 2 ods. 4, § 2 ods. 12, § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ustanovenia § 15, § 25, § 145 ods. 1 Trestného zákona, ako aj vyslovil porušenie článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Podľa ustanovenia § 386 odsek 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/42/2016 zo dňa 21.03.2017 vo všetkých jeho výrokoch. Podľa ustanovenia § 386 odsek 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 1T/100/2014 zo dňa 13.09.2016 vo všetkých jeho výrokoch. Podľa § 386 odsek 2 Trestného poriadku zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ktoré vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

III. Podľa ustanovenia § 388 odsek 2 Trestného poriadku nariadil, aby Krajský súd v Prešove vec rozhodol v inom zložení senátu."

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor nasledovne:

„Dovolanie odsúdeného je v podstate založené na tom, že skutok, pre ktorý bol Bc. V. O. uznaný za vinného, nie je trestným činom a to z dôvodu, že jeho konanie malo byť posúdené ako konanie v nutnej obrane v zmysle § 25 ods. 1 Trestného zákona. V bode IV. dovolania sú uvádzané dôvody, ktoré podľa názoru dovolateľa mali viesť konajúci súdu k záveru o splnení podmienok konania v nutnej obrane. Dovolateľ poukazuje na zranenia, ktoré mu boli spôsobené jeho fyzickým napadnutím zo strany útočníkov, pričom dospieva k záveru, že sa v tomto prípade jednalo o priamy útok na jeho život. V ďalšej časti sa zaoberá skutkovými závermi Krajského súdu Prešov pokiaľ ide o čas vzniku jeho zranení, spôsob vykonania streľby, a vedenie útoku proti jeho osobe, kde uvádza, že tento v čase streľby bol intenzívny a trval. V ďalšej časti dovolania poukazuje na primeranosť konania v nutnej obrane, a poukazuje na to, že existuje aj niekoľko ďalších verzií okolností streľby. Uvádza, že v prípade miesta činu sa jednalo o odľahlé miesto, bez pohybu ďalších osôb, čo malo zvyšovať nebezpečnosť útoku na jeho osobu. Ďalej poukazuje aj na ustanovenie § 25 ods. 3 Trestného zákona. V bode VII. dovolania

napokon namieta aj právne závery súdu týkajúce sa subjektívnej stránky jeho konania s tým, že zo strany súdu sa jedná o fabulácie vo vzťahu k tomu, že sa jednalo o mierenú strelbu, jeho zavinenie nesmerovalo k usmrteniu inej osoby. Znovu spochybňuje skutkové závery konajúceho súdu s tým, že on vôbec nemal úmysel nikomu ublížiť. S dôvodmi dovolania tak, ako ich uviedol odsúdený sa nestotožňujem, pričom rozhodnutie Krajského súdu Prešov považujem za zákonné, kde v odôvodnení rozsudku sú podrobne a presvedčivo rozvedené jednotlivé argumenty a právne úvahy, ktorými sa súd spravoval pri svojom rozhodnutí, pričom sa vysporiadal aj s uplatnenými odvolacími námietkami dovolateľa. Dovolateľ najmä v bodoch IV., V. a VII. inak vyhodnocuje výpovede svedkov, znalecké posudky a ostatné dôkazy, oproti ich vyhodnoteniu súdom. Nie je možné sa stotožniť s dovolateľom prezentovaným skutkovým stavom, a dovolací súd ani nemôže tento meniť. Skutočnosťami uvádzanými v dovolaní, ktorými sa namieta výlučne hodnotenie vykonaných dôkazov Krajským súdom Prešov, nie je možné odôvodňovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Skutkový stav je zrejмый z dovolaním napadnutého rozhodnutia súdu, kde sa súd podrobne zaoberal vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, pričom z takto zisteného skutkového stavu vyplýva aj dôvodnosť právnej kvalifikácie tak, ako je uvedená v rozsudku Krajského súdu Prešov. Naplnenie dovolacieho dôvodu nie je možné vyvodzovať len z toho, že dovolateľ sa nestotožňuje s vyhodnotením dôkazov súdom. Dovolateľom uvádzané jeho konanie za splnenia zákonných podmienok nutnej obrany je v prvom rade vylučované jeho samotnou výpoveďou v priebehu celého trestného konania, kedy v jeho každom štádiu uvádzal iné verzie skutkového deja. Jeho výpoveď je nesúrodá a účelová. Konajúce súdy správne poukázali na jednotlivé podstatné rozpory v jeho výpovediach, pričom v priebehu trestného konania uvádzal viaceré verzie skutkového deja. V prvej výpovedi obvineného uviedol, že nevie si vysvetliť, ako sa tá zbraň dostala vonku z puzdra a nespomína si na to, aby tú zbraň vyťahoval z toho puzdra on vzhľadom na to ako sa tam váľali so Q. po tej terase. Pripustil, že zbraň mohol vytiahnuť z puzdra aj on, pričom toto zopakoval aj vo výpovedi pred súdom pre prípravné konanie pri rozhodovaní o návrhu na vzatie do väzby. Následne počas rekonštrukcie skutku prezentoval novú verziu a síce, že zbraň mu vytiahol z puzdra Q. a v čase výstrelu ju aj Q. držal. Navyše na hlavnom pojednávaní 27.10.2014 obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že po údere päťou od F. stratil vedomie na jednu až tri sekundy a keď padal na zem, zaznel výstrel. Na dopĺňujúce otázky, či registroval kedy padol výstrel uviedol, že registroval len zvuk, priebeh nevie presne opísať. V odvolaní naproti tomu konštatuje, že k výstrelu na poškodeného došlo náhodne, bez úmyslu niekomu ublížiť na zdraví, pri zápase o zbraň alebo vyťahovaní zbrane s úmyslom obrany. Je teda zrejмый, že v odvolaní upresňuje skutkový dej aj nad rámec toho, ako vypovedal na hlavnom pojednávaní. Počas vyšetrovacieho pokusu po prvotnom zrušujúcom rozhodnutí Krajského súdu Prešov znovu uvádzal, že strieľal Q.. Táto jeho výpoveď teda potom vylučuje aj akékoľvek úvahy o konaní v nutnej obrane. Uvedené skutočnosti znovu len zvyrazňujú nevieryhodnosť jeho výpovede, čo sa rovnako vzťahuje na namietané konanie v nutnej obrane. Skutočnosť, že obžalovaný v podstate nemal konštantnú verziu skutkového deja, sa potom premietla aj v odôvodneniach jeho odvolania, ktoré boli vnútorne nesúrodé, keď na jednu stranu považoval za preukázané, že on nebol strelcom a na druhú stranu mal za preukázané to, že sa jednalo o nutnú obranu, čoho predpokladom bolo to, že obžalovaný použil strelnú zbraň a strieľal. Vo vzťahu k posudzovaniu splnenia podmienok nutnej obrany je podstatné aj to, kto bol iniciátorom uvedených konfliktov. Ako je vyššie uvedené, z výpovedí jednotlivých svedkov ako aj telefonickú komunikáciu je zrejмый, že to bol práve odsúdený, ktorý vyvolal ako prvotný konflikt, tak aj opakovaný konflikt bezprostredne pred strelbou. Svedkovia Q. a F. sa zhodujú v tom, že to bol práve odsúdený, ktorý ich volal na miesto, kde došlo k spáchaniu trestného činu, a to za použitia nadávok. Z údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke vyplýva, že odsúdený volal v čase po prvom konflikte poškodenému Q., ktorého sa mal pýtať podľa výpovede Q. a F., že kde sa nachádza. Z tejto skutočnosti je možné usudzovať na zámer odsúdeného, opätovne sa stretnúť so Q. resp. F. v ten večer a to aj s ohľadom na ich prvotný konflikt. Odsúdený pritom nemal žiadny dôvod vyhľadávať opakované stretnutie s poškodenými po prvotnom konflikte ani sa vrátiť na miesto činu. Nemôže byť konaním v nutnej obrane reakcia na útok, ktorý odsúdený sám vyvolal a do ktorého sa aj zapojil. (R 165/1949, R 12/1983). Konajúce súdy sa vo svojich rozhodnutiach zaoberali splnením zákonných podmienok konania v nutnej obrane, pričom ich závery je potrebné považovať za zákonné a správne. V bode VII. potom dovolateľ prakticky namieta znovu hodnotenie dôkazov súdom vo vzťahu k subjektívnej stránke trestného činu, čo v dovolacom konaní nie je prípustné. Súd správne vyhodnotil v nadväznosti na ním

zistený skutkový stav aj subjektívnu stránku trestného činu. Vzhľadom na to, že nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku navrhujem, aby dovolací súd odmietol podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní, skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Bc. V. O. je opodstatnené, pretože krajský súd nesprávne právne posúdil skutok uvedený v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/42/2016 z 21. marca 2017, čím je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Obvinený v dovolaní (body III.-VI.) odôvodnil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tým, že súd neaplikoval ustanovenie § 25 Trestného zákona a teda, že jeho konanie neposúdil ako konanie v nutnej obrane. K tomu v bodoch IV.-VI. dovolania vykonal podrobný rozbor dôkaznej situácie, ponúkol svoje právne úvahy a svoje vlastné hodnotenie dôkazov v súhrne i jednotlivo a razantne odmietol hodnotenie dôkazov tak, ako ich učinili súdy nižších stupňov a tak isto odmietol ich právne úvahy s tým súvisiace aj ich právne závery.

Tu je potrebné uviesť, že vyriešenie otázky, či obvinený konal v nutnej obrane, alebo nie, by si v predmetnej veci bezpodmienečne vyžadovalo posúdenie a vyhodnotenie všetkých dôkazov a všetkých okolností prípadu. To ale predpokladá prieskum správnosti a úplnosti skutku zisteného a ustáleného súdmi nižších stupňov a tak nové, resp. i iné hodnotenie vykonaných dôkazov. Takúto kompetenciu ale najvyšší súd, ako súd dovolací, nemá, pokiaľ dovolanie nebolo podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd teda nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totižto v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania.

Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. S ohľadom na to nemôže dovolací súd skúmať právne závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k záveru o naplnení všetkých znakov žalovaného trestného činu a k tomu, že obvinený nekonal v nutnej obrane. Preto (rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku) najvyšší súd uzatvára, že nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z dôvodu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia - neaplikovania § 25 Trestného zákona. K tomu možno len stručne doplniť, že ak bol útok vyvolaný len preto, aby provokatér pod zámienkou obrany mohol útočníkovi ublížiť, nejde zo strany provokatéra - obrancu o konanie v nutnej obrane.

V ďalšom obvinený v dovolaní v bode VII. vysvetlil, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný aj tým, že: „Súd založil rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení, keď aplikoval ustanovenie § 15 písm. a) Trestného zákona a ustanovenie § 145 ods. 1 Trestného zákona.“

Argumentoval tým, že v jeho konaní nebola naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona. Aj v tejto časti veľmi razantne odmietol spôsob hodnotenia dôkazov krajským súdom a jeho právne závery a ponúkol svoj rozbor dôkaznej situácie: „mierenú strelbu vylučuje...“, „zo znaleckého posudku vyplýva...“, „nález po výstrelových splodín...“, „moju výpoveď podporuje...“, „od počiatku som uvádzal...“, „na posúdenie otázky zamierenia má vplyv...“ atď.

Z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený ho poňal ako v poradí už druhé odvolanie a prostredníctvom dovolania sa na krajskom súde domáha opätovného prehodnotenia dôkazného stavu bez toho, aby si uvedomil, že dovolanie nie je ďalším riadnym opravným prostriedkom, čo nepochybne dokumentuje celý obsah jeho dovolania.

Obvinený v dovolaní učinil rozbor a vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov, pričom dôkazný stav a z neho odvodené právne závery sú iné ako tie, ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov. Ako už bolo vyššie uvedené, najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže preskúmať ani meniť skutkový stav zistený a ustálený súdmi nižších stupňov, pretože takúto kompetenciu nemá a zákon mu to výslovne zakazuje - § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Prieskum skutkového stavu môže najvyšší súd vykonať len v prípade, ak by dovolanie bolo podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, čo sa ale nestalo.

Najvyšší súd je však povinný preskúmať, či ustálený skutok zodpovedá použitej právnej kvalifikácii a v rámci tohto prieskumu dospel k nasledovnému záveru:

Skutku, zo spáchania ktorého bol obvinený Bc. V. O. uznaný za vinného rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/42/2016 z 21. marca 2017 a ktorý tento súd právne posúdil ako pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1 Trestného zákona v znení:

„dňa 1.3.2014 v čase okolo 02.50 hod. v Prešove na Námestí mieru č. 1, na terase herne s barom, ktorej prevádzkovateľom je spoločnosť B., s.r.o. so sídlom Prešov, Z. mieru č. 1, IČO: XXX XX XXX, v stave stredne ťažkej až ťažkej opitosti a po predchádzajúcom verbálnom a fyzickom konflikte s X. F., zo vzdialenosti 30 - 120 cm na tohto vystrelil z legálne držanej zbrane zn. U. XX, U v. č. Q na čo X. F. chrbtom padol na podlahu terasy, čím mu takto svojím konaním spôsobil strelné poranenie a to priestrel krku a hrudníka, s poranením pažeráka, priedušnice, 7. krčného stavca, 1. hrudníkového stavca s poranením miechy, s bezprostredným ohrozením života a ochrnutím dolných končatín so stratou citlivosti od 3. hrudníkového stavca smerom k nohám,”

chýba vyjadrenie subjektívnej stránky, ktorá je ako súčasť skutkovej podstaty tohto trestného činu vyjadrená v § 145 ods. 1 Trestného zákona slovami: „kto iného úmyselne usmrť“ a chýba tiež vyjadrenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu (konanie, následok, príčinný vzťah) tzv. „vražedné konanie“, spolu i s následkom, ktorým je smrť obete (v prípade pokusu trestného činu - vyjadrenie snahy páchatel'a úmyselne privodiť obeti smrť, ku ktorej z objektívnych dôvodov nedošlo).

Zo skutkovej vety rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, prečo obvinený vystrelil - išlo o varovný výstrel, išlo o cielený výstrel, išlo o výstrel pri naťahovaní sa o zbraň, išlo o náhodný výstrel, išlo o obranný výstrel?

Presný opis výstrelu v prípade trestného činu vraždy s konkrétnym motívom (v úmysle iného usmrť) a presný opis okolností, za ktorých k nemu došlo, musí byť v skutkovej vete zrozumiteľne vyjadrený, lebo len tak možno odlíšiť trestný čin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona od trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona.

Skutková veta v rozsudku krajského súdu z dôvodu nedostatočného opisu „vražedného konania“ bez vyjadrenie úmyslu obvineného obet' usmrť (hoci opisom okolností a priebehu činu - napríklad 20 krát udel kladivom do oblasti hlavy, alebo 10 krát bodol do oblasti hrudníka, či 1 krát vystrelil cielené a z bezprostrednej blízkosti do oblasti krku, v úmysle usmrť...), s vyjadrením aj následku - smrti (na ktorý sa tiež musí vzťahovať úmysel páchatel'a) ku ktorej nedošlo preto a preto - pokus trestného činu vraždy, nezodpovedá právnej kvalifikácii konania obvineného Bc. V. O. tak, ako skutkovú vetu kvalifikoval krajský súd a teda nezodpovedá pokusu trestného činu vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1 Trestného zákona, ale len kvalifikácii podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona.

Z vyššie citovanej skutkovej vety vyplýva len to, že obvinený vystrelil na poškodeného a tomuto spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pričom následok (!!!) možno vyvodiť len z toho, že poškodený ochrnul.

Krajský súd v snahe správne kvalifikovať konanie obvineného Bc. V. O., ako pokus trestného činu vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1 Trestného zákona, opomenul upraviť skutkovú vetu vo svojom rozsudku tak, aby zodpovedala použitej právnej kvalifikácii, čím závažným spôsobom porušil zákon v neprospech obvineného - právna kvalifikácia nezodpovedá skutkovej vete.

Preto najvyššiemu súdu neostalo iné, len konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku.

Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu sa vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého bude krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní prokurátora a obvineného.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie bolo podané len v prospech obvineného Bc. V. O. a preto bude krajský súd v ďalšom konaní limitovaný zásadou zákazu reformatio in peius v zmysle § 391 ods. 2

Trestného poriadku.

+ + +

S ohľadom na to, že obvinený od 1. marca 2014 (č. l. 2184a, 2184b) vykonáva trest odňatia slobody, uložený mu rozsudkom Krajského súdu v Prešove, ktorý bol týmto dovolaním zrušený, bolo povinnosťou dovolacieho súdu rozhodnúť o väzbe v zmysle § 380 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie, výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

V rámci toho dospel najvyšší súd k záveru, že u obvineného Bc. V. O. sú naplnené formálne i materiálne podmienky väzby.

V súčasnom štádiu konania je formálnou podmienkou väzby zrušenie pôvodného rozsudku, k čomu došlo.

Materiálnymi podmienkami väzby sú dôvodnosť (opodstatnenosť) trestného stíhania a existencia niektorého z dôvodov väzby.

Niet žiadnych pochyb o tom, že trestné stíhanie bolo a je vedené dôvodne, čo dokumentujú odsudzujúce rozhodnutia súdov nižších stupňov, čím je splnená podmienka dôvodnosti trestného stíhania - *conditio sine qua non* a pokiaľ ide o dôvod väzby, najvyšší súd konštatuje, že u obvineného hrozí, i v súčasnom štádiu konania obava, že by dokonal trestný čin, o ktorý sa pokúsil.

Uvedenú obavu dokumentuje jeho provokatívne konanie pred i počas skutku, vyplývajúce z výpovedí svedkov X. F., J. Q. i P. B., v rámci ktorého sám obvinený žiadal, aby mu dali facku, aby ho udreli, zbili a „rozjebali." Taktiež okolnosť, že obvinený mal zbraň „obtiahnutú" a pripravenú na výstrel, spolu s predchádzajúcimi provokatívnymi vyjadreniami, dokumentuje jeho jednoznačné rozhodnutie „brániť sa" s použitím zbrane voči prípadnému útoku.

Preto hrozí obava, že obvinený by v prípade prepustenia na slobodu, mohol dokonať trestný čin, o ktorý sa pokúsil.

Najvyšší súd nezistil, že by osoba obvineného a povaha prejednávaného prípadu (viď. vyššie), dávali dostatočnú záruku, že v prípade nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, bude možné považovať dohľad probačného a mediačného úradníka za adekvátnu záruku, vylučujúcu existenciu vyššie uvedenej hrozby.

Pokiaľ obvinený navrhol „výmenu senátu" najvyšší súd síce má takúto kompetenciu (§ 388 ods. 2 Trestného poriadku), v súčasnom štádiu konania ale nezistil žiadny dôvod na nariadenie, aby vec rozhodol súd v inom zložení senátu. Dôvodom na takéto rozhodnutie dovolacieho súdu môže byť nie len zistenie pochybnosti o nezáujatosti konajúcich sudcov ale napr. i to, ak by konajúci senát krajského súdu bez oprávnenia nerešpektoval právny názor najvyššieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí. Žiada sa poznamenať, že postup dovolacieho súdu podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku prichádza do úvahy len v prípade pozitívneho rozhodnutia (nariadenia zmeny v zložení senátu) čo vyplýva zo špeciálnej povahy tohto ustanovenia vo vzťahu k ustanoveniu § 32 Trestného poriadku.

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.